

Első fejezet

A csápok minden előjel nélkül jelentek meg, és halálosan metsző, tüskés ölelésbe fogták Obi-van csuklóját.

Visszarántotta a kezét. A ráfröccsenő forró folyadék csak fokozta zavarát és fájdalmát, ahogy megcsúszott és hanyatt esett a kemény padlón. Gömbölyűen puffadt, savasan zöld színű, tüskés test vonaglott előtte, a csápok pedig szorosabban csavarodtak a karjára. A derekán lógó fénykard után kapott. Érezte, ahogy a tüskék mélyebbre vájnak a bőrébe. Tudta, hogy a méreg hamarosan bekerül a véráramába.

Nem lehet vége itt. És főleg nem így.

– Segítség!

Nem vette le szemét a teremtményről, de bízott benne, hogy padavantársai a segítségére sietnek.

– Nahát, ez egy démonpolip lenne? – kiáltott fel Prie vele átellenben, és lelkesen összezsápta a kezét. – Várj, várj, nehogy megsebesítsd! – Felpattant a székéből, megkerülte az ebédlőasztalt, majd Obi-van mellé térdelt, és

cseppet sem zavarta, hogy a földön végigömlő forró leves most a fiú köpenye mellett már az ő nadrágját is átitatta.

– Vidd innen! – kiáltotta Obi-van. – Vágd le rólam!

Prie helytelenítően gúnyos pillantást lövellt felé, sötét szempillái szinte elfedték barna szemét. Haját oldalra csatolta, így csak padavanfonata lengedezett az arca előtt. Füle mögé tuszkolta, miközben előrehajolt.

– Ez még csak fióka. Látod? – Egyik kezével végigsimított a démonpolip zsákszerű testén sorakozó tüskéken. Az állat összerezzen, majd Obi-van döbbenetére és megkönnyebbülésére lassan összehúzódott, visszahúzta a szűrés kinövéseit, és letekeredett a csuklójáról. Prie leemelte Obi-van vöröslő és felhólyagzott bőréről, és selypítve becézgette. A csáp most a lány csuklójára csavarodott, ám ezúttal szeretettel.

Obi-van felállt. Mindenéről csöpögött a leves, ami-
ben semmiképpen sem volt helye élő ragadozónak. Nem látott további veszélyekre utaló jelet a padavanok étkez-
désében, ez azonban nem feltétlenül jelentette azt, hogy biztonságban vannak.

– Át kell vizsgálnunk a konyhákat. Valakinek bele kellett tennie ezt az izét a levesbe. Talán egy orgyilkos, vagy...

Bolla prüszkölve köpte ki az Obi-vant borító levest. A lé végigfolyt állának zöld pikkelyein, ahogy nevetésben nem tudta magában tartani a folyadékot. Ujjbegyei még mindig saját gőzölgő – de láthatóan démonpolipoktól mentes – tányérjához tapadtak.

– Hű – mondta aztán, és megtörölte az állát, miközben megpróbálta nem kilötyögtetni a levest. – Csípik a bőrömet a fűszerek.

Obi-van keze ökölbe szorult, ahogy felsebzett és lükte-tő csuklójába belenyilallt a fájdalom.

– A forró leves akkor is éget, ha épp egy démonpolip igyekszik beléd fecskendezni a mérgét, miközben leöntöd vele magad!

– Jó, de látnod kellett volna, milyen képet vágta! Amikor előbukkant az első csáp, és csak bámultál, mert nem tudtad eldönteni, az ételhez tartozik-e, és vajon megpróbáld-e megenni! De eszembe sem jutott, hogy tényleg megkóstolod. Még viccesebben is alakult, mint vártam!

– Azt mondtam, *a mérgét* – ismételte el Obi-van, és elkeseredetten próbált gátat szabni kitörni készülő haragjának.

Bollának végre sikerült letennie a tálját, és elutasítóan intett egyet kinyújtott, hosszú mutatóujjával. A füle még mindig vidáman rezgett.

– Semmi bajod sem lett volna. Itt van nálam az ellenanyag az... – Övére csapott, amelyen alapesetben kis erszény függött. Ismét pislogott, csillogó kék szemét fehér fátyolréteg fedte el. – Na, szóval valahol itt van. Tényleg semmi bajod sem lett volna.

– De most sem vagyok jól! – Obi-van felkapott egy textilszalvétát az asztalról. Legalább senki más nem tartózkodott rajtuk kívül a padavanok étkezdéjében, és szerencsére nem szégyenült meg a...

– Hát itt vagy – szólalt meg Qui-gon Jinn Jedi-lovag, Obi-van mestere. Obi-van nem tudta eldönteni, hogy Qui-gont mulattatja vagy inkább bosszantja, amiért így kell viszontlátnia tanítványát. Obi-van érezte, amint arca is felveszi sérült keze rőtvrös árnyalatát.

– Tényleg óvatosabbnak kellene lenned – korholta gúnyorosan Prie, mintha csak az egész az ő hibája lett volna.

– Még csak fióka. Akár sérülést is okozhattál volna neki!

– De ez az izé... És mi van a... – mutatott Bollára Obi-van. Most, hogy egy Jedi-mester is tartózkodott a helyiségben, Bolla olyan természetességgel szürcsölte levesét, mintha mi sem történt volna.

Obi-van tizenhat éves volt, már nem ifjonc, hanem padavan, de még így is alig tudott ellenállni a készítésnek, hogy beárulja Bollát. Vagy ha nem is árulja be, legalább kapjon esélyt megmagyarázni, miért borítja tetőtől talpig leves, és miért sérült meg a csuklója. Így talán visszanyerhette volna mestere előtt méltósága halvány árnyékát.

– Úgy látom, végeztél az ebéddel – mondta Qui-gon, és felhúzta egyik szemöldökét. – Vagy inkább az ebéded végzett veled?

Akár kimutatta, akár nem, egyértelmű volt, hogy a mester magában jól mulat. Obi-van is szívesen nevetett volna vele, de szíve továbbra is hevesen vert, még nem sikerült lehiggadnia a csetepaté óta. Már ha egyáltalán lehetett ezt az egészet csetepaténak nevezni, hiszen a szóban forgó démonpolip megfelelő bánásmód esetén szemmel láthatóan igencsak kezesnek bizonyult. Olyannyira, hogy mos-

tanra odafészkelte magát Prie vállára, és a nyakához simult. A lány továbbra is nyájasan becézgette.

– Hát ki petézett le olyan ügyesen? Hát ki? Ügyes kis démonpolip!

Obi-van nem tudta, milyen egy ügyes kis démonpolip, de ez a példány itt *biztosan* nem volt az. Bolla magasabbra emelte a tálját, hogy elrejtse arckifejezését, de Obi-van jól látta, a válla rázkódik az alig leplezett nevetéstől.

A harag a sötét oldalra vezet, ő pedig nem kívánt továbbhaladni ezen az ösvényen, bármennyire is szerette volna a rodiai levesét az arcába lötytyinteni.

Qui-gon összefonta kezét hosszú ujjasa alatt. Akár érezte Obi-van zaklatottságát, akár szégyenkezett miatta, egyiknek sem adta tanújelét.

– Épp meditálni indultam, és arra gondoltam, esetleg szívesen csatlakoznál hozzám.

Obi-vannak nagyjából meditálni volt most a legkevesebb hangulata a világon: mindene elázott, továbbra is pánik és harag között ingadozott. De tekintve, hogy semmi kedve nem volt hozzá, talán mégis egy kis elmélyülés jön most a legjobban. A Jedi Rendben sok minden így működött: minél kevésbé fűlött hozzá a foga, annál inkább előnyére vált.

Obi-van pedig fejlődni akart. A legjobbá válni.

A legjobb padavanná, a legjobb tanonccá, a legjobb Jedivé. Tartozott ezzel a Rendnek.

– Nem gyakorolhatnánk helyette kicsit fénykarddal?

– kérdezte reménykedve. Nem olyan rég adták Qui-gon

keze alá, de mesterével eddig még nem léptek túl az alapvető manővereken. Márpedig Obi-vannak igencsak jól mentek ezek, még hozzá ösztönösen. Készen állt a továbbhaladásra, és lényegesen egyszerűbbnek is tűnt fénykardgyakorlatokkal levezetni dühét és csalódottságát, mintsem meditációval próbálkozni. Akármilyen ellentmondásosan is hangzott, meditálni valójában mindig sokkal nehezebb volt a testedzésnél.

– Kicsit gondterhelt vagyok – mondta Qui-gon, de nem fejtette ki, mi miatt. – Meditálunk.

Obi-van – Bollának hála, vacsora híján igencsak korgó – gyomra összeugrott. Vajon *miatta* gondterhelt Qui-gon? Mintha közös foglalkozásaik többségét meditációba merülve töltötték volna. A többi padavan rendszeresen küldetésekre indult, hogy szolgálják a Köztársaságot, és segítsék a galaxist. Vagy, mint például Bolla, bizarr teremtményeket fogdossanak össze, hogy aztán Obi-vant gyötörjék velük.

Vajon ő tehetett róla, hogy még nem állt készen erre? Hogy Qui-gon a jelek szerint beérte a Coruscanttal meg az állandó meditációval?

Ki tudja, lehet, hogy nem érte be ennyivel.

Talán csak fájt a feje Obi-van miatt, és attól tartott: padavanja még nem áll készen elhagyni a Templom óvó ölelését.

Obi-van igyekezett a legjobb padavan lenni. Keményen próbálkozott. De csaknem teljesen lehetetlennek bizonyult kitalálnia, mivel tudná lenyűgözni és elégedetté

tenni az udvarias, megingathatatlan nyugalma Qui-gon mestert. Nyilvánvalóan senki sem tud átmenni a vizsgán, ha még csak annyit sem tud, egyáltalán miből vizsgáztatják.

Qui-gon távozott a padavanok étkezdéjéből, Obi-van pedig követte. Még csak el sem köszönt a többiektől, de Prie továbbra is új házi kedvencével játszott, Bolla pedig még mindig igyekezett úgy tenni, mintha nem vihogna. Elhaladtak az alsó szint méretes edzőtermei és számos közösségi tere mellett, majd a Qui-gon által olyannyira kedvelt kertek felé indultak. Obi-van is szeretett itt lenni. Vagy legalábbis régebben szeretett, mielőtt még a felkészülésében vétett legeggyértelműbb hibák állandó helyszínevé váltak. Most már a zöld növények illatától is enyhébb szorongás vett rajta erőt.

Qui-gon leült a földre a buján burjánzó kert egyik élénk narancsszínű virágokkal körülvett sarkában. Valahonnan víz csobogása hallatszott. A mester maga alá húzta a lábát, kezét a térdére fektette, lehunyta a szemét, és egyenletesen vette a levegőt. Kimérten. Céltudatosan.

Obi-van vele szemben foglalt helyet. Keménynek, kényelmetlennek érezte a kert kavicsos talaját, nem tudta eldönteni, melyik lábát helyezze alulra. Először a jobb tűnt a megfelelő megoldásnak, de miután belegondolt, elbizonytalanodott, és váltott. Aztán megint. És még háromszor. Megpróbálta térden nyugtatott tenyérrel, majd feltartott kézzel. Egyenes háttal. Csukott szemmel. De megint összeszorította, ahelyett, hogy csak finoman le-

hunytá volna, „mint amikor egy levél a földre hull”, miként egyszer Qui-gon tanácsolta neki. Obi-vannak a jelek szerint csak ideges és izgatott levelei voltak.

Végül aztán sikerült találnia egy majdnem-kényelmes testhelyzetet, ekkor azonban csak még jobban tudatosultak benne teste rezdülései. Köpenye nedves maradt az immáron hideg levestoktól. Csuklója már nem lüktetett ugyan a szívverése ritmusára, helyett inkább csípős fájdalommal égett tovább kitartóan.

Ez persze jó dolog volt: az ember nem is meditál igazán, ha nem kell megszenvednie érte. Nem szabad, hogy könnyen menjen a dolog. Vagy igen? Ifjú tanoncként még sima ügy volt. Igaz, akkor sem értette a lényegét. Miként most sem.

Meg akarta kérdezni Qui-gont, vajon a meditációnak kihívást kell-e jelentenie, de csak rápillantott, és egyből látta: mestere valahol nagyon-nagyon messze jár. Obi-van még arra is meg mert volna esküdni, hogy Qui-gon egy leheletnyire elemelkedett a terasz talajától. Ismét összeszorította a szemét, nehogy csaláson kapják.

Meditáció. Obi-vannak rá kellett jönnie a dolog nyitjára. A próbatételein azelőtt nem volt rossz ebben, de a meditálás csupán a felkészítés egyik apró részletét jelentette. Ezzel szemben most, Qui-gon oldalán központi szerepet kapott. Obi-van még csak egyéb készségeire sem támaszkodhatott, hogy legalább valamivel ellensúlyozza. Talán épp ezt rühellte a legjobban: a meditáció mintha csak kiterítette volna elé összes gyengeségét. Semmi másra nem

tudott gondolni, egyszerűen muszáj volt szembenéznie hiányosságaival. És megrémítették.

Utána pedig megrémítette, hogy megrémült, hiszen a félelem a sötét oldalra vezet. Ettől aztán még elkeseredettebben próbálta megfejteni a meditáció lényegét, így viszont képtelenségnek bizonyult bármiféle békét magára erőltetni. Egyszerűen elrekesztette magát minden állapottól, amelyből kinyúlhatott volna kapcsolatot teremteni az Erővel.

Képes rá. Muszáj, hogy sikerüljön. Kinyúlt az Erőért, megpróbálta megragadni, de újfent üres kézzel végezte. Mialatt mestere tökéletes harmóniában ült vele szemben, Obi-van csak nyomorúságosan, levesmaradékban úszva vergődött, és képtelen volt bármilyen nyugalmat magára erőltetni. Gyomra ismét belerándult az egyre növekvő bizonytalanságba, miszerint Qui-gon gondterheltségének okát ő maga jelenti.

Mert kudarcot vallott padavanként.

Második fejezet

Obi-van szeme felpattant, ahogy Qui-gon hangja megtörte a csendet.

– Akarsz beszélni róla? – kérdezte a mester.

Hangja finoman csengett, cseppet sem volt elítélő. Obi-van ettől csak még rosszabbul érezte magát. Igenis ítélje el Qui-gon! Dorgálja meg, szidja össze, leckéztesse meg.

Obi-van egész testében megfeszülve próbált néma és észrevétlen maradni Qui-gon előtt, de úgy fest, a kísérlet kudarcot vallott.

– Nem! Mi? – Csak zavart nyökögésre futotta beszéd helyett, hangja így még fiatalabbnak tűnt. Utálta. Megköszörülte a torkát, és ismét megpróbált higgadtnak, kiegyensúlyozottnak mutatkozni. Mintha nem saját félelmeivel fogócskázott volna a meditáció teljes ideje alatt, hogy aztán teljesen beléjük gabalyodjon. – Miről?

– Tudom, nem bennem reménykedtél – mondta Qui-gon.

Obi-van nagyjából biztosra vette: *Qui-gon sem benne* reménykedett padavanként. Vajon a mester saját magát

hibáztatja, amiért Obi-van rettenetes tanítványnak bizonyult? Egyszerre érezte magát ijedtnak és megbántottnak. A csuklója továbbra is égett, köpenyére rákeményedett a levesmaradék, egyik lába pedig elzsibbadt, ahogy ült ott a kavicsokon. Ha most felállna, aligha tudná megtartani az egyensúlyát.

Tudta, hogy meg kellene próbálnia a jelenben létezni, de legszívesebben elnézést kért volna ezért a pillanatért. Meg ami azt illeti, ezért az egész napért.

– Dehogy, mester, én csak...

Felcsipogott Qui-gon kommunikátora. Leakasztotta az övéről, és fogadta a hívást.

– Tessék.

Magas, kellemes tónusú hang felelt a túlvégről.

– Azt mondtad, szóljak, ha megérkezett.

– Valóban. Köszönöm. – Qui-gon felemelkedett, megigazította köpenyét. Obi-van is felállt, de megbotlott, és elgémberedett lábának köszönhetően csaknem orra bukott.

– Hová megyünk?

– Mi sehová – felelte Qui-gon, és Obi-van vállára helyezte a kezét. – Csak én megyek. Miért nem ápolod le a csuklódat? Egyben át is öltözhetsz.

Obi-van önérzete most jobban fájt, mint a sérülése. Legszívesebben követte volna Qui-gont, hogy kiderítse, mi szólította el, ezzel azonban csak a megbízhatatlanságáról tenne tanúbizonyságot. Így aztán szobájába ment. Az apró és puritán módon berendezett helyiségben azért jutott egy polc az ágya fölött az összegyűjtött kincseknek. Egy

kódarab az Ilumról. A virág, amit Siri annak idején viccből a füle mögé tűzött. A Prie-től kapott kagylóhéj, amely alighanem a lány valamelyik leírhatatlanul rémisztő kis-kedvencétől származott. A tanoncidóból megmaradt kanál: Bolla valamiért szemet vetett rá, így versenyeztek, ki tudja elemelni. Obi-van úgy vélte, alighanem ő győzött, bár már nem voltak ifjuncok.

Lecserélte összekoszolódott ruháját. Megpróbálta magában nem átkozni Bollát, de nem igazán sikerült. Utána lemosta és bekötözte a kezét. Az összes ifjonnak és padavannak megvolt a maga kis elsősegélycsomagja égési sérülésekre, arra az esetre, ha fénykardvívás közben kisebb sebeket szereznének. Obi-van nagyon rég nem használta már a magáét, de most örült neki. A zselés anyag azonnal enyhítette a megperzselt bőrfelület fájdalmát.

Valójában nem volt olyan vészes a sérülése, bár a tüskék azért így is nyomot hagytak a csuklóján. Még szerencse, hogy Prie közbelépett. A lány mestere rengeteg állattal dolgozott, erről volt híres szerte a galaxisban: ha egy bolygón valamiféle, a faunát érintő probléma támadt, egyből őt kérték ki a Tanácstól. Prie pedig nagyszerű padavánjának bizonyult. Ösztönösen érezte, miként kell bánnia a különféle teremtményekkel, és mindez végtelen tudásszomjjal párosult.

Minden barátja remekül passzolt a saját mesteréhez.

Sirit például folyamatosan fontos, izgalmas küldetésekre vitte a tanítója. Jó ismerősük, Jape briliáns asztrofizikai érzékkel bírt, így kiválóan illett tudósszerűbb

tanítójához. Láthatóan még az ifjoncként gyakran buk-
dácsoló Bolla is valósággal lubickolt újonnan kapott pa-
davani feladataiban, hiszen mesterével a Jedi Könyvtárban
töltötték idejük javát. Bolla semminek sem örült jobban,
mint amikor kézbe vehetett egy holokront.

Mindenki megtalálta a helyét. Vajon miért esett Qui-
gon választása éppen Obi-vanra, amikor úgy tűnt, semmi
közös nincs bennük?

Obi-van továbbra is éhes volt, de képtelen lett volna
visszamenni a padavani étkezdébe, hogy aztán ismét
beleütközzön Bollába. Vagy még rosszabb, Siribe, aki
bármelyik percben visszaérkezhetett aktuális vakmerő
küldetéséről. Amennyiben viszont a szobájában marad,
nagyobb eséllyel találják rá.

Így aztán arra vette az irányt, ahová mindig félre tudott
vonulni. A ritkán használt hivatalos rendezvényterem a
gyakorlatban nem számított tiltott területnek, ő pedig
ebbe kapaszkodott: ez volt a Templom egyik olyan szeg-
lete, ahol tényleg egyedül lehetett. Rengeteg órát töltött
már el itt fénykardtechnikák gyakorlásával, amikor nem
volt kedve a többi padavan társaságához. Még meditálni
is megpróbált itt, hátha egymagában sikerül felvennie a
fonalat, és lenyűgözheti Qui-gont komoly fejlődésével.
Kísérleteit egyelőre nem koronázta eredmény, ez azon-
ban nem jelentette azt, hogy esélytelenül indul. Ha ke-
ményen megdolgozik érte, jobban odateszi magát, több
energiát fektet bele, összejöhet.

Felment a rövid lépcsősoron, majd lefelé indult a magas ívben futó főfolyosóval párhuzamosan futó, szűk szolgálati járatban. Ám beszédfoszlányok ütötték meg a fülét a másik folyosóról, így megtorpant.

– Tudtad – kérdezte valaki mély, parancsoló hangon –, hogy azelőtt a rendezvényteremben volt a könyvtár? A régi időkben, amikor a Jediket még az *igazi* tudás érdekelte.

Obi-van összevonta a szemöldökét. Nem tudta hová tenni a hangot, de valaki épp teljesen nyíltan bírálja a Jediket a saját templomukban? Ugyan ki vetemedne ilyenmire? Legszívesebben egyből nekiindult volna, hogy szemügyre vegye az illetőt, de észrevétlenül szeretett volna besurranni a rendezvényterembe, és végül ebbéli vágya kerekedett felül. Kivárta, amíg tovatűnt a léptek zaja, majd az egyik oldalajtón át benyitott a helyiségbe.

A rendezvényterem barlangcsarnokra emlékeztetett tündöklően fehér, boltíves mennyezetével: nagy műgonddal faragták ki évszázadokkal korábban. Amikor, a rejtélyes hang gazdája szerint, még itt működött a Templom könyvtára. Obi-vannak nem esett nehezére maga elé képzelni. Talán épp emiatt szeretett annyira itt lenni. Valahogy még mindig betöltötte a helyiséget a remény csendes ígérete, a tudás lenyomata. Átvágott az üres termen. A padló csempéjén gondosan kirakott mozaikok regéltek az Erővel oly rég egyesült Jedik hőstetteiről. Obi-van leheveredett a szemközti falnál. A mennyezetet tartó oszlopsor mintha csak a tetőszerkezetből nőtt volna ki: szükség esetén akár el is bújhatott mögéjük.

Feje fölött néma, kérlelhetetlen ítéletet mondva meredtek le rá a távoli csillagok.

Obi-van Kenobi persze gyanította, hogy nem tudnak róla véleményt alkotni, hiszen ezeket is csak belefარagták a márványba. Vágyakozva felsóhajtott. Mit meg nem adna, ha ott lehetne közöttük! Mármint a kőbe vésettek helyett az igaziak között.

Ugyanakkor... mit meg nem adna azért, ha a sorsát is kőbe vésték volna! Ha végre rátalálna a végzetére, a maga ösvényére az Erőben, készen és járhatóan: amit tanulmányozhat, amire hivatkozhat, amiben megkapaszkodhat, és neki alkotott ösvényként járhatja saját csillagai között. Akkor végre tudná, mi a dolga, és ami még fontosabb, tudná, *képes-e* teljesíteni a feladatait. Meg azt is, hogy senkinek sem okoz csalódást.

Lelki szeme előtt felvillant Qui-gon mester gondterhelt ábrázata, és nem tudott tovább nyugton maradni. Meditációról szőtt tervei szertefoszlottak, akár a lecsillapodott démonpolip dühe. Felállt, és a csillagokat mustálva sétálgatni kezdett a teremben.

Valaki, számtalan emberöltővel ezelőtt rászánta az időt, hogy épp ezeket a csillagokat vésse a falba. A Jedik semmit sem tettek ok nélkül, Obi-van kíváncsisága pedig fel támadt. És nem azért, mert így volt rá kifogása, miért nem meditál. Vagy legalábbis *nem csak* azért.

Miért épp *ezek* a csillagok? Miért itt? Bizonyosan nem véletlenszerűen esett rájuk a választás.

Obi-van követte a faragványokat a falon, hátha talál közöttük valamilyen ismerős mintázatot. Hamarosan azonban elállta az útját egy kisebb oszlop: utóbbit – számos másikkal egyetemben – valamelyik felújítás során emelték, hogy biztonsággal megtartsa a magasított emelvényt. Azon foglalt helyet a Tanács az itt rendezett hivatalos eseményeken.

Eredetileg ugyanakkor nem képezte a helyiség részét, így az új oszlop és a fal között szűk rés maradt, Obi-van pedig meglehetősen karcsú volt. Ő legalábbis szívesebben gondolt magára *karcsú*ként a többiekkel ellentétben, akik rendszerint langalétának, nyurgának nevezték, vagy egyenesen vukiszőrszálakat emlegettek nyúlánksága láttán.

Minden levegőt kipréselt a tüdejéből, és sikerült átfurakodnia a résen. Az oszlop másik oldalán félhomály honolt. Obi-van tüsszentett. Félhomály és por. Utóbbi meglepte, a Templomban ugyanis sehol sem volt por. Vajon mióta nem jutott eszébe senkinek ez a kis zug, amit elrejtett a kíváncsi szemek elől az ideépített emelvény?

Obi-van az idáig vezető csillagokat mustrálta, majd megtorpant. Valami újat vett észre. Egy bolygót.

Bárki véste a falba a csillagokat, különös módon egyetlen bolygót is elhelyezett a domborműben. Bár apró pontok övezték, Obi-van biztosra vette, hogy bolygót lát, hiszen a faragvány – a sugárzó csillagokkal ellentétben – tökéletes köralakot formázott. De mégis melyik bolygó

lenne ez, és miért érdemelte ki a maga helyét a falon? Hol lehet a többi, netán elsiklott felettük?

Még különösebbnek tűnt, hogy a bolygó alá két nevet véstek a falba: Orla Jareni és Cohmac Vitus. Egyik sem csengett ismerősen, és a betűk kissé nehézkes formája, elhelyezésük nem túl elegáns volta miatt nem tűnt valószínűnek, hogy az eredeti alkotó írta fel őket ide. Bárki is volt Orla és Cohmac, annak idején valószínűleg ők is bepréskelték magukat ide, és belevésték a nevüket a Templom falába.

Belevésték a nevüket a Templom falába. Obi-vanon egyszerre vett erőt a felháborodás és az irigység. Vajon kik lehettek?

Hátralépett, ismét átfurakodott a résen. A fal végigsúrolta a csípőjét egyszerű padavani viselete alatt. Nem volt sok felesleges ruhája, így most, hogy az egyik összekoszolódott, vigyáznia kellett. Orla és Cohmac. Furdalta oldalát a kíváncsiság, kiket takart a két név, és miért vésték a nevüket a bolygó domborműve alá. De a végére járhat.

Sietősen a Jedi Könyvtár felé vette útját. Felfedezése valódi rejtélynek tűnt: újszerűnek, izgalmasnak. Remek kifogásnak ahhoz, hogy elkerülje a többi padavant, és ne kelljen közben attól tartania: csalódást okoz Qui-gonnak.

Érkezése után tett néhány kört a könyvtár szövevényes termeiben. Nem szeretne volna felkelteni Jocasta Nu vagy a többi könyvtáros figyelmét, bár természetesen bármelyikük boldogan segített volna neki a kutatásban. Obi-van

azonban egyedül akart a kérdések végére járni. És semmi szín alatt nem akart beleütközni Bollába.

A másik padavannak szerencsére nyoma sem volt, a könyvtárosok figyelmét pedig épp lekötötte egy csapatnyi ifjonc. A gyerekek elragadtatottan hallgatták Jocasta Nu előadását, miként tájékozódjanak a polcrendszerek labirintusában. Obi-van irigyelte egyszerű áhítatukat. Meny-nyivel könnyebb volt régebben minden!

Jocasta aktivált egy holokront, amely a kyberkristályok barlangjait rejtő Ilum jégbolygó rendszerét mutatta. Ezen a világon – a Gyülekezőnek hála – még Obi-van is járt, és megszerezte saját kyberkristályát.

Keze az oldalán függő fénykard markolatára siklott. A Gyülekező roppant nehéznek bizonyult, talán még az ifjoncokra váró próbatételeknél is rosszabbnak. A barlangok sok mindent megmutattak neki, rémisztő dolgokat suttoztak a fülébe...

Megrázta magát, hogy a mozdulattal elhessegesse a megmaradt félelmet és aggodalmakat. Nem kellett őrizgetnie a kellemetlen emlékeket, elvégre rátalált a kristályára, és összeszerelte fénykardját. Átment a vizsgán. Milyen büszkén tartotta aznap a kezében a kéken fénylő fegyvert! Kétség sem fért hozzá, hogy helye van a Jedik között, szilárdan hitt az Erőhöz fűződő kapcsolatában és a galaxisban rá váró dicsőséges jövőben is.

Vajon hová tűnt azóta mindez? Merre párolgott el az akkori önbizalom? Most már végre padavan volt, mégis kisebbnek, elveszettebbnek érezte magát, mint azelőtt.

Orla Jareni. Feszült várakozással ütötte be az egyik asztalnál a nevet, hátha talál valamit. És tessék: talált is. Még hozzá nem kis dolgot: Orla Jedi volt.

Obi-van tekintete végigsiklott a változatos küldetéseken és megbízatásokon, illetve Orla Jareni szerepének részletezésén a nagy hipertéri katasztrófa idején. Az adatbázis ráadásul *útkereső*ként hivatkozott a nőre.

Vajon vannak még *útkeresők* a Jedi Rendben? Obi-van nem tudta elképzelni, hogy a szabályok lehetővé teszik. Az efféle Jedik, a Tanáccsal dacolva, felügyelet és konkrét megbízások nélkül járták a maguk útját. Ha ma is lennének még a Rendben *útkeresők*, Qui-gon Jinn mindenképpen közéjük tartozna.

Több információt talált Orláról, mint amennyit egy ültő helyében át tudott volna tanulmányozni. A Cohmac nevére indított gyorskeresés is érdekes eredményekkel szolgált, de azon kapta magát, a gondolatai minduntalan visszakanyarodnak Orlára. Valahogy rokonságot érzett ezzel a rég élt Jedivel.

Egyszersmind gyanította, hogy ifjoncként vagy padavanként a nő véshette bele a nevét a falba. Vajon ő sem találta a helyét a Rendben? Ki tudja, annak idején, hozzá hasonlóan talán Orla Jareni is örült volna, ha valaki előre kőbe vési a sorsát.

A rá vonatkozó adatok egyik pontját kiemelten fontossáként jelölte meg az adatbázis. Obi-van ellenőrizte a feljegyzéseket, és látta, hogy emberemlékezet óta senki sem hívott le információkat Orla Jareniről. Emögött akár a

nagy hipertéri katasztrófát követő általános zűrzavar és felfordulás is állhatott, de a jelek szerint ezt a konkrét adatcsomagot egyszer sem nézték meg, mióta rögzítették a Könyvtár archívumában.

Megnyitotta a jegyzetet, és egy konkrét bolygóra vezető útvonal ugrott fel. Obi-van szíve hevesen verni kezdett. Módosította a nézetet, és kinagyította az ábrát: a titokzatos világ a Külső Gyűrű legtávolabbi részében helyezkedett el. Még csak száma sem volt, mint ahogy semmiféle hivatalos megjelölést sem tűztek mellé. Mindez azt jelentette, hogy semmiféle hivatalos adatot nem talál róla a Jedi Könyvtárban. Obi-van rákattintott a térképészeti információkra, és megállapította, hogy igencsak csavaros repülési tervre lenne szükség megközelíteni az űr szóban forgó területét. Utána a szöveges kiegészítéseket is elolvasta.

Orla Jareni lehetségesen fontos és érdekes világként jelezte meg a bolygót, és arról tájékoztatta a Tanácsot, hogy felderítést végez a helyszínen. További információk azonban nem álltak rendelkezésre: semmi sem utalt rá, később ellátogatott-e oda, és amennyiben igen, mit talált a helyszínen.

Egy régi útkereső gyanúja szerint ez a bolygó fontos volt, ám azóta sem nézett utána senki. Ez már önmagában is figyelemre méltónak tűnt. De még ennél is jobb, hogy a kérdések megválaszolása épp olyan homályban kutakodást igényelt, ami akár még Qui-gont is képes lehet kirobbantani a Templom falai közül. A mestert őszin-

tén lenyűgözték a régmúlt nagy Jediiei és az utánuk fennmaradt feljegyzések. Vagy, mint ebben az esetben, ezek hiánya, hiszen Orla Jareni soha többé nem fűzött semmit ehhez az adatcsomaghoz.

Ha Obi-van a kellő gondossággal közelíti meg a témát, talán hamarosan ő is érdekes történetet mesélhet majd a többi padavannak. Ami végre nem arról szól, miként küzd az életéért a vacsoraasztal mellett, hanem a galaxis feldeítéséről és arról, hogy végre valami jót is véghez visz.

Aztán félelem és aggodalom sötét hulláma csapott át rajta, és megsúgta neki, hogy talán ennél is sokkal komolyabb okból akar annyira elutazni erre a bolygóra. Mert talán ha odamegy és tesz valamit, végre úgy érezheti: kiérdemelte a helyét a Jedi Rendben, és méltó rá, hogy egy ennyire kiismerhetetlen Jedi-lovag tanítványa legyen.

Vagy ki tudja, Orlához és Cohmachez hasonlóan ő is akart magáról egy feljegyzést a Templom falán, ami mindent elárul az igazi énjéről.

Akárhogy is, de meg kellett oldania valahogy a feladványt.

Mikor nem működik jeladóként egy jeladó?

Ha igazából csak egy úrben sodródó, magára hagyott szonda. Minden közeli mozgást követ. Elrejtőzik, és reméli, hogy megcsíp egy fuvart.

Az összes szonda apró fényekként szikrázott fel a kijelzőn: a rettenetes remény és a keserű várakozás, figyelés, szükség vi-

lágító pontjai. Évek óta megélt tehetetlen agóniájának tűzhegyszerű megtestesítői.

Finanszírozója eredményeket követelt, és azzal fenyegetőzött, megvonja a támogatást. De ugyan mit számítottak ezek a fenyegetések? Korábban már úgyis mindent elvett. Mindent, ami sokkal többet számított, mint a kreditek valaha is fognak.

Ha elveszíti a támogatóját, majd talál más módot. Majd utána megint másikat. Amennyit csak kell, amilyen hosszú időbe csak telik.

Sóhajtott, beállította legújabb szondája paramétereit, hogy átszáguldjon az üres, éjfélete úr végtelen függönyén. Tudta, valahol a messzeségben felbecsülhetetlen értékű ékszer ragyog kéken. És valahol, valaki tudta, hogyan kell eljutni oda. Biztosra vette: senki sem képes örökre ellenállni a készítésnek, amennyiben tudja az utat.

És amikor nekiindulnak, ő is készen áll majd.

– A csillagok közt gyülekeztek... – énekelte magában, majd jövőről szőtt álmainak hátán útnak indult a sötétség felé.